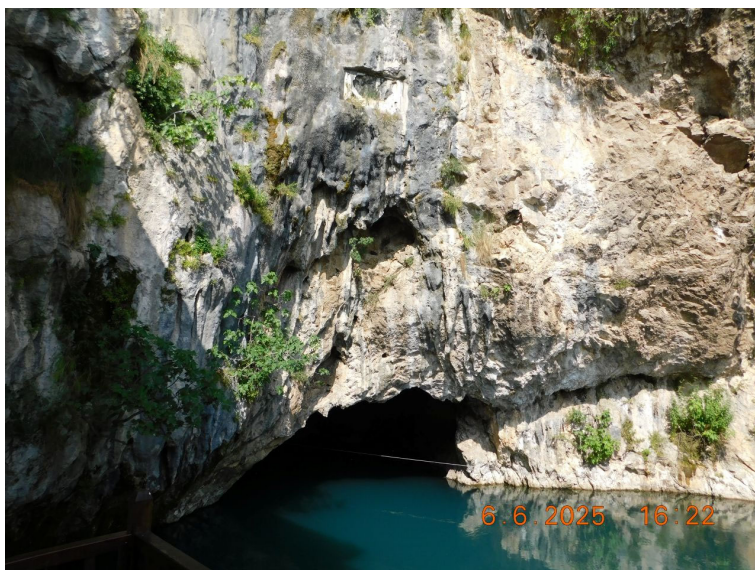

Пут, путује, ...

Трећи део

Пре тога желимо да посетимо Врело Буне. Да није навигације тешко би нашли пут, према одредишту, јер нема ниједан путоказ према Врелу Буне. Уместо тога сада путокази воде ка Благај текији. Од магистралног пута према Благају води прилично лош пут. Пре свега узак, што посебно отежава вожњу, јер је саобраћај појачан. Први део пута прати реку Буну. После Благаја до Врела преостаје само километар. Наплаћују нам паркинг 4 марке и кажу да можемо да се спустимо скроз доле. Докле, то ћемо тек видети када будемо стигли. Ипак смо догурали далеко, скоро до самог улаза у текију. Паркирам се у близини ресторана у коме сам ручао пре 36 година, када сам овде био претходни пут са Владимиром. Тада није било гужве, само нас двојица и група белгијских туриста. Овога пута гужва је велика. Са обе стране Буне налази се већи број ресторана и наравно неизбежни продавци сувенира.

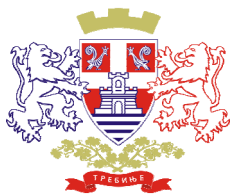
Врело Буне и Благај текија

Некада је на Врелу Буне била летња престоница херцега Стјепана Вукшића Косаче. Ради се о једном од највећих и најлепших крашких извора у Европи. Река Буна, која овде извире улива се у Неретву након само 9 километара тока. У доба Немањића овим происторима је владао Немањин брат Мирослав, који је овде подигао цркву посвећену Св. Кузми и Дамјану. Благај је 1465. године пао под турску власт и неколико деценија касније поред извора је изграђена текија, богомоља у којој верске обраде обављају дрвиши. Када се помене термин дервиш, многи на при поглед мисле да се просто ради о муслиманским монасима. Међутим, термин дервиш на турском

означава сиромаша, тачније муслиманског аскету, који ј следбеник мистичног учења у исламу које се назива суфизам. Зато је учени назив за дервише суфи. У Босни и Србији се то изговара као суфија.

Улаз у текују се наплаћује 5 € по особи. Пошто смо платили улазнице могли смо да приђемо у близину пећине из које извире Буна. Иако би било лепо ручати пастрмку у неком од ресторана, касно је па журимо ка Требињу. До магистрале која ће нас одвести до нашег данашњег одредишта враћамо се оним истим уским и прашњавим путем. Чекало нас је нешто више од 100 километара вожње до Требиња.

Да смо у Житомислићима продужили даље стигли би у [Почитељ](#). Овај градић поред Нертве познат је по средњовековној тврђави. Ова утврда је чувала улаз у долину доње Неретве. Захваљујући очуваној архитектури Почитељ је једна од најзанимљивијих атракција у Босни и Херцеговини, коју посећују бројни туристи из целог света. Само три километра даље је Чапљина у чијој близини се налази прак природе [Хутовао блато](#). Такође, Чапљини припада село [Пребиловци](#), које је постало симбол страдања српског народа у НДХ. И у рату у БиХ који је почео 1992. године ово село је пострадало. Општини Чапљина припада и насеље Габела које је стекло велики публицитет, када је 1985. године мексички филолог Роберто Салинас Прајс објавио књигу Хомерова слепа публика у којој је тврдио да се град Троја налазио у долини Неретве. Од Почитеља Неретва није више она планинска река која је своје корито усекла у Херцеговачком красу. На путу до Требиња пролазимо кроз два већа места Столац и Љубиње. Део пута кроз Федерацију је нешто квалитетнији од оног кроз Републику Српску. Од места Мркоњићи возимо ободом Поповог поља. Ово је једна од најплоднијих равница у југоисточном делу Европе. Пољем протиче река Требишњица, али то је данас потпуно бетонирани канал, који повезује две акумулације.

Коначно стижемо у Требиње. По обичају мало лутамо пре него долазимо до паркинга уз зидине Старог града, где треба да оставимо кола. Позивамо хотел и убрзо нам девојка са рецепције подиже рампу, после чега крећемо у хотел. Хотел је део ресторана „РАС – Српска кућа Немањића“. У објекту се налази пет соба са намештајем од пуног дрвета. Добијамо четворокреветну собу, веома комфорну, са терасом која гледа на простор Старог града.

Хотел „РАС“

Пошто смо се одморили крећемо на вечеру. Тражимо препоруке за требињске ресторане. Ипак се одлучујемо да вечерамо у нашем хотелу. И нисмо уопште погрешили.

Вечера у Требињу

„Карађорђева шницла“ је уобичајени Александрин избор, али мој „Херцеговачки стек“ је био пун погодак. Коначно сам могао да попијем и пиво, па ми је велика чаша „Туборга“ баш пријала. После вечере мало се шетамо кроз Стари град и околицу. Пошто нас је умор већ савладао одлучујемо се да вече завршимо кафом у кафеу „Корзо“ са погледом на требињске платане и простор, где је преко дана пијаца. Седимо са погледом на Споменик ослободиоцима Требиња. Споменик је подигнут на месту где су Аустроугари обесили 79 особа после убиства Франца Фердинанда. Кип је израђен по цртежима Јована Дучића. Крај је радне седмице па је топло вече

измамило Требињце на ову главну пешачку променаду. И наш кафић, а и башта хотела „Платани“ препуни су гостију. На први поглед Требиње је сачувало онај некадашњи градски дух, где свако свакога познаје и поздравља. Сусрети младих Требињаца, њихове осмеси и ведре чаврљања буде сентиментално сећање на младост. И коначно заслужени одмор. Иако врло брзо тонем у сан остаје призив буке који долази из кафића које се налази одмах испод нашег прозора.